

Atkal tīra

Dona Nelsone

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Emīlija kopā ar tēti stāvēja ūdenī un smaidīja. Viņa bija gaidījusi šo dienu nedēļām ilgi! Viņas sirds satraukumā dauzījās, jo viņa nekad iepriekš nebija iegremdējusies ūdenī. Bet viņa bija tik sajūsmināta, ka varēs kristīties, kā to darīja Jēzus Kristus.

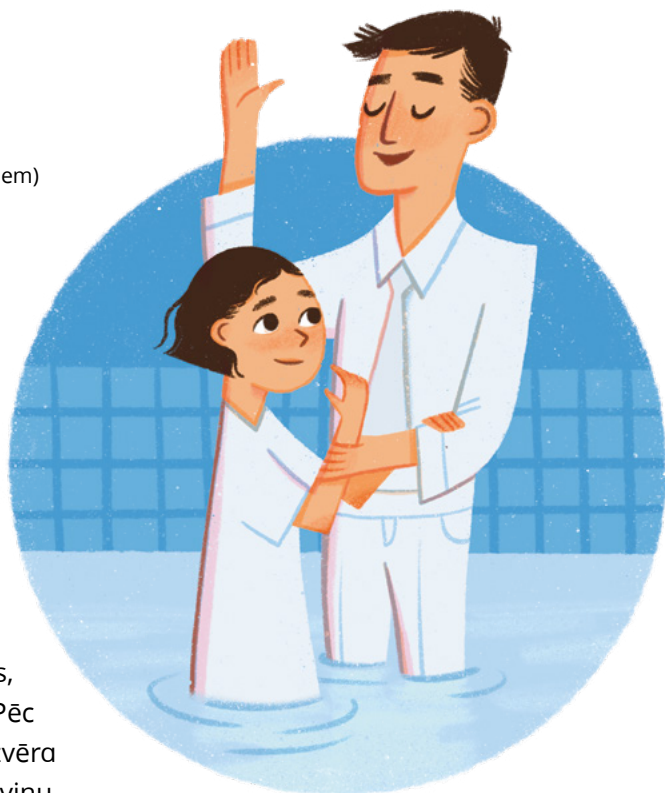
Viņa aizvēra acis un klausījās, kā tētis saka kristību lūgšanu. Pēc tam viņa aizspieda degunu, aizvēra acis un ieliecās ceļos, kad tētis viņu iegremdēja ūdenī.

Tētis ātri viņu pacēla atpakaļ augšup, un ūdens no viņas notecēja nost. Emīlijai tas bija jānoslauka no acīm, taču viņa smaidīja. Tagad viņa jutās savādāk. Viņas sirdi piepildīja jauna, laimīga sajūta. Viņa vēlējās tā justies vienmēr!

Tētis viņu cieši apskāva. *Es zinu, kā saglabāt šīs labās sajūtas, domāja Emīlija. Viss, kas man jādara, ir jāizvēlas pareizais un jāklūst līdzīgāki Jēzum Kristus!* Viņa bija pārliecināta, ka varēs to izdarīt.

Kad viņi atgriezās mājās, Emīlija izlēca no mašīnas un steidzās pie ieejas durvīm. Tāpat darīja viņas četrus gadus vecais brālis Jona. Tiklīdz Emīlija sasniedza durvis un sāka tās vērt vaļā, Jona sagrāba viņu aiz svārkciem un stipri parāva atpakaļ.

„Izbeidz!” Emīlija iekliedzās. Viņa izrāva svārkus no viņa rokām. Tad viņa aizšķērsoja viņam ceļu, lai viņš pirmais nevarētu ieiet iekšā. Viņa jutās tik dusmīga!

Es pat vienu dienu nevarēju izvēlēties pareizo! *Emīlija prātoja.*

Pēkšņi viņa sastinga. Viņu pārņēma briesmīga sajūta. Viņa atkāpās no durvīm un ļāva Jonam ieskriet iekšā.

„Piedod,” viņa uzsauca viņam nopakaļ. Viņa tikko bija izdarījusi nepareizu izvēli. Glābējs nebūtu kliedzis uz Jonu. Kā viņa pamanījās tik drīz to sabojāt? Viņas jaunā, laimīgā sajūta bija zudusi.

Es to sabojāju, viņa nosprieda. Es pat vienu dienu nevarēju izvēlēties pareizo!

Nākamā diena bija svētdiena. Kad Emīlija gatavojās doties uz baznīcu, viņa domāja par to, kā bija kliegusi uz Jonu. Viņa joprojām jutās slikti.

Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā bīskaps aicināja Emīliju nākt priekšā. Viņa tiks confirmēta. Tas nozīmē, ka viņa saņems Svētā Gara dāvanu. Viņa apsēdās uz krēsla. Tētis maigi uzlika savas rokas viņai uz galvas.

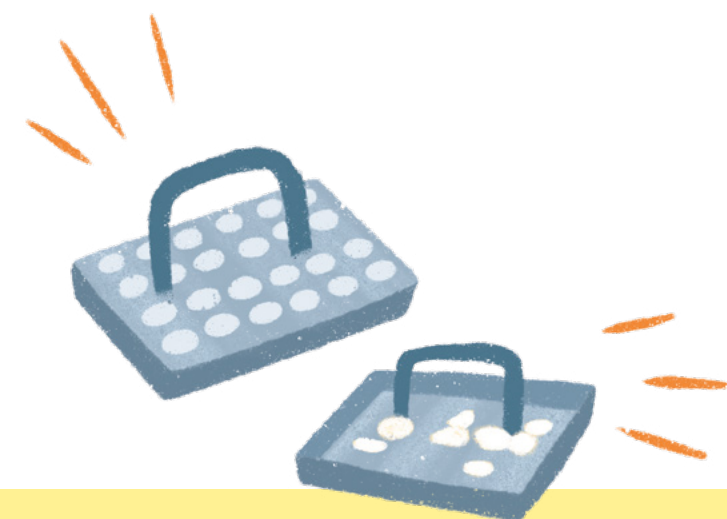
Emīlija aizvēra acis, kad tētis sāka lūgšanu. Viņa dzirdēja, kā viņš saka vārdus: „Saņem Svēto Garu.”

Emīlija turpināja klausīties.

„Emīlija, vienmēr atceries, ka, pateicoties Jēzum Kristus, tu vari nožēlot nepareizu izvēli,” teica tētis. „Katru reizi, kad tu pieņem Svēto Vakarēdienu, tu vari domāt par derību, ko esi noslēgusi savās kristībās. Tu vari atkal apsolīt Viņam sekot.”

Kad tētis bija pateicis svētības vārdus, Emīlija jutās laimīga un mierpilna. Viņa zināja, ka Svētais Gars viņai apliecina, ka viss būs labi. Tas nekas, ka viņa nebija perfekta. Pateicoties Jēzum Kristus un Viņa īstenotajai Izpirkšanai, viņa var nožēlot grēkus un saņemt piedošanu! Viņai bija žēl, ka viņa uzkliedza Jonam, taču Debesu Tēvs zināja, ka viņa turpinās censties.

Emīlija pasmaidīja, kad viņi ar tēti devās atpakaļ uz savām vietām. Nākamais bija Svētais Vakarēdiens, un Emīlija to gaidīja ar nepacietību. ●

„Kad mēs uzsākam derības ceļu kristoties, es iztēlojos, ka Debesu Tēvs katram no mums . . . saka: „Tu esi Mans mīlais bērns, uz kuru Man labs prāts. Turpini virzīties uz priekšu!””

Deils G. Renlands, „Kā piekļūst Dieva spēkam caur derībām”,
vispārējās konferences runa, *Liahona*, 2023. g. maijs, 36. lpp.